

Yaşarken

— kul mehmet · 20 Aralık 2016

Soracak kimsem kalmış demiş beni sen unutmuşsun
Gonca çiçekler gibi solmuş kokunu yitirmişsin
Dilinde adımları anacak dermanın mı kalmadı durgunsun
Yaşarken beni sevdiğim sen kendi ellerinle öldürmüşsün

Derdini dinleyen kalmamış ben vardım dinlerdim
Halini soran yokmuş kaybolmasaydın sorardım
Gonca çiçekler gibi bana açsaydın seni sularım
Yaşarken beni sevdiğim sen kendi ellerinle öldürmüşsün

Talana uğramış gibi yıkılmış gönül evin bahçen
Ne olurdu seni seven beni az sen birazcık sevsen
Aradım bulamadım seni ne olurdu sen bana gelsen
Yaşarken beni sevdiğim sen kendi ellerinle öldürmüşsün

Sen gelmeyince bu aşkı hasreti sineme çektim
Gece gündüz ağladım gülmedim senin derdim bildim
Ansızın gelirsin diye yolların kenarına gülleri diktim
Yaşarken beni sevdiğim sen kendi ellerinle öldürmüşsün

Pınar başında elinden bir tas su içmedim su içmedim
Bana gülen gözlerin yoktu ben bakıp hiç gülemedim
Uzattım sana elimi seni o an yanında ben göremedim
Yaşarken beni sevdiğim sen kendi ellerinle öldürmüşsün

Kul Mehmet'im unutmak çok zor unutamiyorum elimde değil
Var git gece gündüz sen hakkın önünde secde için eğil
Sanki bu aşk bu güzel sana göre değil sana göre değil
Yaşarken beni sevdiğim sen kendi ellerinle öldürmüşsün

Mehmet Aluç-Kul Mehmet